

en ung Læge, naar han nedsetter sig paa en Plads, at faae Praxis, forinden han har viist Dygtighed i enkelte Fag. Jeg tror, det vil være endnu mere vanskeligt for den Ueraminerede at faae nogen Praxis, og i alt Fald er jeg temmelig sikker paa, at han ikke vil faae den, før han har viist Dygtighed i enkelte Fag. Spørger jeg nu mig selv, hvad Følgen vil blive, hvis dette Forslag bliver til Lov, maa jeg tilstaa, at jeg ikke ser rettere, end at det nu bestaaende Forhold bliver uforandret, med Undtagelse af, at man tillader Folk at kurere i enkelte Tilfælde, hvorimod man nu forbyder dette. Desuagtet er det jo dog Folk, der kurerer netop i saadanne Tilfælde som dem, her ere nævnte i Lovforslaget, og jeg skulde tage meget feil, om det ikke er saa, at jo haardere man strammer Baandene, desto snarere befordrer man, hvad man virkelig befrygter. Man stramme nu Baandet saa haardt, man vil, saa er det dog vist, at Folk, dersom de vide, at der paa en vis Plads er en Mand, som kan, eller som har Ord for at kunne kurere i enkelte Tilfælde, søge ham op, selv om man visiterer det Allernærste. For Dieblisset søger man i almindelige Tilfælde ikke disse Kvafsalvere, førend man har søgt Læge; det Omvendte er netop i Almindelighed Tilfældet, man søger først Lægen; men naar man har søgt ham en Tid og ikke er saa heldig at faae Naad mod den Sygdom, man lider af, saa henvender man sig først til en Kvafsalver. De Arneligheder, som ere tilstede i enkelte Tilfælde, finde i Dvrigt Sted ligesaa vel med Hensyn til Dyrslager som med Hensyn til Læger. Jeg kommer til at tænke derpaa ved at se en administrativ Befaling fra den høitærede Indenrigsminister til samtlige Amtmænd, hvori det paabydes, at der ved Sygdommens Fremstrid — som det hedder — skal sørges for, at Dyrene blive begravne, og dog har man Mænd, som kunne kurere for den paagjældende Sygdom. Naar den ærede Minister har frenhavet, at dette Lovforslag, hvis det skulde blive til Lov, vilde have til Følge, at hele Landet vilde blive overhømmet med Kvafsalvere, kan jeg ikke sige Andet, end at jeg netop har den modsatte Anskuelse, idet jeg tror, at Følgen af, at man løsner Baandet noget, vil blive, at Folk ville betænke sig ligesaa meget paa, hvem de tage til Læge, som de for Dieblisset gjøre; Forstjellen bliver kun, at man her vil give de Vedkommende Lov til at kurere i enkelte Tilfælde, hvorimod man nu forbyder det, medens Folk desuagtet bruge dem.

G. Petersen: Jeg maa ligeledes beklage, at den høitærede Minister har stillet sig saa forunderlig til dette Lovforslag. Skjøndt han efter sine Udtalelser i Begyndelsen af sit Foredrag syntes venlig stemt imod det og antydede, at han kunne gaa ind paa Reformer, maa jeg dog beklage, at han ikke kunde følge den

Bei, som Flertallet her i Folkethinget synes at ville gaa. Jeg kan imidlertid godt forstaa, at den ærede Minister, saaledes som han ser paa Sagen, har alvorlige Betænklichkeiten derved; men jeg maa paa den anden Side antage, at han ikke har det rette Syn paa de Følger, som ville fremkomme, hvis dette Lovforslag bliver til Lov. Jeg skal tillade mig et fremdrage nogle af de Ytringer, som den ærede Minister fremsprogte igaaar. Han udtalte saaledes, at den Rante, hvorpaa dette Lovforslag er bygget, mulig for en Del var fremtaldt ved nogle Frihedsideer og Frihedsbegreber, som man havde dannet sig, men at Samfundet ikke kunde udsættes for Fare, fordi de Enkelte krævede større Frihed. Jeg er ganske enig med den ærede Minister i, at man ikke paa Grund af en falsk Tro paa Frihedsideer eller Frihedsbegreber skal udsætte Samfundet for Fare; men jeg tror virkelig heller ikke, at der er nogenomhelst Fare. Den ærede Minister yttrede ogsaa, at det, da der er fremkommet saa mange Exempler paa, hvorledes Folk ere bleve straffede, muligvis var en Barmhertighedsfølelse, der her gjorde sig gjældende; men jeg tror ikke, at dette i nogenomhelst Henseende er Grunden til, at man kæmper for at faae Lovforslaget frem. Det sker ikke af nogen Barmhertighedsfølelse, men det er grundet i Overbevisningen om, at Lovforslaget er til Held og Gavn for Samfundet i dets Helhed. Det staar saaledes for mig, at der trods alle Forbud, trods Alt, hvad der i den Henseende træder hemmende i Veien, overalt i Landet virkelig er Kvafsalvere tilstede, det kan ikke nytte at negte det; men saaledes som de nu arbeide, ere de i det Hele taget meget farligere for Samfundet, end naar de træde offentlig frem. De reise nu omkring med deres gode Naad og med deres Læge- og Urtebøger, om hvis forunderlige Kraft de fortælle Befolkningen. Den Maade, hvorpaa dette sker, foranlediger, at Befolkningen lettere tror paa deres vidunderlige Kunst, end hvis de traadte frem for Offentligheden; man fatter nu en Illid til dem, som de under andre Omstændigheder maatte ikke vilde opnaa. For mig er det Allerfarligste netop den Maade, hvorpaa de saaledes virke i det Skjulte; thi naar de traadte offentlig frem, vilde man ganske anderledes kunne undersøge de Kure, de udføre, og de Midler, de anbefale saa stærkt. Den høitærede Minister udtalte, at Lægerne vel i Grunden ikke havde Noget imod dette Forslag, men han troede, at de egentlig ansaa det som Noget, der var dem ligegyldigt. Jeg maa imidlertid paa staa, at Lægerne efter min Erfaring ere venlig stemte imod dette Forslag, og de ere ikke ligegyldige lige overfor det, netop fordi de føle, at de nu kæmpe imod en uynlig Fjende, imod Noget, som de ikke kunne ramme, fordi det sker skjult. Naar en Kvafsalver har mishandlet en Patient, og Lægen endelig tilkaldes, faar han i de allerfleste